

vil blive mere gennemskuelige. Men hvis vi skal sikre alle pensionister et rimeligt mindste levestandard uden adgang til særydelser, skal folkepensionen forhøjes med langt mere end det, forslaget lægger op til. Det ville blive meget dyrt, og det harmonerer dårligt med bemærkningerne i forslaget om nødvendigheden af en prioritering af de eksisterende midler.

Vi har, som forslagsstillerne er inde på, begrænsede ressourcer til rådighed, og vi bliver derfor nødt til at prioritere og målrette de offentlige ydelser. Og det er jo det, vi netop gør med særydelserne. Dermed er ikke sagt, at vi ikke kan gøre disse ydelser mere målrettede efter behov; det er klart, det er noget af det, vi løbende skal overveje, men blot at afskaffe et alderskriterium og udelukkende bruge f.eks. indkomsten som udmålingsstandard er ikke hensigtsmæssigt.

Indkomst er jo ikke det eneste forhold af betydning, når vi skal vurdere en persons behov for hjælp. Nogle pensionister har f.eks. et særligt boligbehov, mens andre har store udgifter til medicin. Sådanne forhold kan vi ikke målrette i forhold til, hvis vi alene ser på indkomsten.

Derfor går forslagsstillerne for vidt, når de ønsker helt at afskaffe disse særydelser. De ser derved bort fra, at der kan være et særligt socialt sigte med den enkelte ydelse. Der er mange gode grunde til at undgå alt for mange særordninger. Særordninger bidrager til at gøre de ældres økonomiske vilkår uoverskuelige, og de kan ganske rigtigt virke formynderiske, som forslagsstillerne er inde på, men jeg mener, det må dreje sig om at finde en balance mellem en rimelig grundlæggende forsørgelsesydelse og supplerende målrettede ydelser, der dækker specielle behov.

Der er da også tidligere gennemført væsentlige initiativer i den retning. Jeg kan nævne førtidspensionsreformen fra 2003; her gennemførte vi en bruttificering af pensionen, det vil sige, at grundpensionen blev forhøjet, samtidig med at en række tillæg blev afskaffet. Det var en stor og positiv forenkling.

Førtidspensionsreformen betød, at førtidspensionister i højere grad blev ligestillet med andre personer uden for arbejdsmarkedet. Men også her var der en grænse for, hvor langt man kunne gå, og med indførelsen af merudgiftsydelsen sikrede vi jo så, at førtidspensionister med særlige merudgifter kunne få tilskud hertil.

Forslagsstillerne henviser til, at den demografiske udvikling nødvendiggør prioriteringer på

dette område. Set i lyset af den netop gennemførte velfærdsreform synes jeg, at det er vanskeligt at se, hvorfor det skulle være nødvendigt nu at gennemføre en så omfattende reform af ydelserne til de ældre.

Man bør også være opmærksom på, at flere og flere pensionister har supplerende pensionsopsparing, som betyder, at de ikke pr. automatik vil få en række af de særlige ydelser, der er forbeholdt økonomisk vanskeligt stillede.

Regeringen er af den opfattelse, at der løbende bør arbejdes på at målrette og forenkle de enkelte ydelser. Det vil lette forståeligheden og gøre de ældres økonomiske vilkår mere gennemskuelige. Men det skal naturligvis ske under hensyntagen til pensionisternes økonomiske situation, og regeringen kan ikke acceptere en omlægning, der indebærer, at mange pensionister, også blandt de dårligst stillede, ville få en betydelig nedgang i deres indkomst.

Så regeringen kan ikke støtte forslaget.

Kl. 14.25

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Tak for redegørelsen og svaret på forslaget – det foreløbige svar. Jeg har et par opfølgende spørgsmål.

Ministeren er indstillet på, at vi skal opbløde grænserne for aldersgrupperne, også for ældregrupperne. Ministeren kender også til de undersøgelser, der viser, at uligheden inden for ældregrupperne vil øges. Velfærdsforliget har taget højde for en del af det, men vi kan se frem til, at efter 2010 vil uligheden på ældreområdet stige yderligere. Velfærdsforliget har lavet en foreløbig lappeløsning, vil jeg kalde det.

Ministeren siger, at vi skal til at opbløde grænserne også for de ældre, så forskelligheden tilgodeses, og ministeren siger så, at der er vi ikke endnu. Jeg mener, at det kræver en aktiv indsats at nå derhen, og så spørger jeg ministeren: Hvordan er ministerens forslag til at vi når derhen?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er jo, at vi fra regeringens side hele tiden har for øje: Hvor er det, vi kan lave nogle positive ændringer? Hvordan kan vi tage højde for, at man er så forskellig, som man er i ældregruppen?

F.eks. har vi jo valgt i forhold til dem, der ønsker at blive længere på arbejdsmarkedet, at til-